

Prædiken 12. søndag efter trinitatis 2014 (748-585-46/228-455-289)

Øgleyngel, hvordan skulle I, som er onde, kunne sige noget godt? For ”En ond og utro slægt kræver tegn”.

Jeg sad forlede nat og så en nyere halv-dokumentarisk film om Generalfelt marshal Rommels sidste tid som leder af forsvaret af Normandiet i forbindelse med de allieredes invasion.

Det, der slog mig var – hvor meget tegn spillede en rolle i dette djævelske spil – hvor Rommel blev konfronteret med valget mellem at stå ved sin fane over for Hitler og hans vandvid - og så hensynet til det tyske folk – nemlig at Hitler måtte fjernes fra magten.

I det rum blev forskellige tegn – det vil sige krigshandlingernes konstante vekslen mellem lykke og ulykke forvandlet til sløvhed – til ingen handling – og dermed forvandlet til død og undergang – og Rommels endeligt – og med ham et folks totale nederlag – i tegnets billede. Tro og håb blev forvandlet til vantro og undergang.

På samme måde er det da heller ikke Jesu tegn, som skaber tro – de er lige så lidt - som på Jesu tid - i stand til at frembringe tro hos nogen – de frembringer kun undren og tvivl – bringer vantro!

”I skal ikke få andet Tegn end Jonastegnet - et Tegn, som I ikke vil tro, medmindre I tror mit Ord” - var Jesu ord til sin samtid og til os.

Jesu disciple de troede ikke på Jesu Ord - fordi han var Guds Søn - det forholdt sig tværtimod lige omvendt - de troede, at han var Guds Søn - fordi de troede på hans Ord.

Det er da heller ikke kirkens opgave at belære nogen om - hvem Jesus er. Det er en total misforståelse, når kirken gør det. Eller rettere - kirken prøver på at belære os om - hvem Jesus er - for det er simpelthen umuligt. Det kan man ikke lære.

Man kan lære, at lægge to og to sammen – at Christian IV døde i 1648 – at et vandmolekyle består af to brint og ét ilt atom. Men man kan umuligt lære - at Jesus er Guds Søn. Det kan man kun tro.

Men hvad vil det så sige at tro?

Ja - troen kan aldrig blive vores afgørelse – for det vil altid ende i overtro – for vi vil uafbrudt søge at bemægtige os ordet og bruge det efter vores eget forgodtbefindende – men da ville det ikke længere være Guds ord til os.

Troen er kun en mulighed - fordi den bygger på en befaling: Du skal tro! Du skal tro dine synders forladelse i Jesus Kristus - den korsfæstede og opstandne.

Du skal ikke tro fordi jeg eller nogen anden siger det - men fordi Gud befaler dig det. Det er Guds ord til det enkelte menneske – til antagelse eller forkastelse.

For det menneske for hvem ordet om Jesus som Kristus bliver til tro - bliver gudstjenesten til en vekselvirkning mellem Guds ord til den enkelte og til den enkeltes bekendende gensvar.

Som det lyder før ordet læses: ”Dette hellige evangelium skriver...” - og da lyder så vores gensvar: ”Gud være lovet for sit glædelige budskab”. Vel ikke bare udtalt af vane.

Og i nadverbønnen bekender vi: ”Opstandne Herre og frelser, du, som selv er til stede iblandt os med al din kærligheds rigdom”! Det gør vi vel i troen på – at han er lyslevende tilstede iblandt os? – og det - ikke bare fordi det er ’jo noget man bare siger’.

På den måde bliver vi selv en del af historien om Guds søn – og det i troen på - at den historie er virkelighed – også her og nu, og i troen på at han er tilstede iblandt os – og sådan forenes vi i gudstjenesten med den ældste kristne menighed og med Kristus selv.

Tro - det er at føle sig truffet – ramt - af Ordet. Uden først at føle sig ramt af Jesu Ord kommer ingen til at tro på ham.

En af mine nu for længst afdøde ældre venner var glødende ateist – men han gik ofte i kirke. Det gjorde han fordi han fandt, at gudstjenesten var en kulturskat – en handling af ædel byrd, som han sagde.

Han spurgte mig altid når vi mødtes: Hvordan er det nu Claus – du er jo kristen – ikke sandt?

Og når jeg troligt svarede: ja – grinede han over hele femøren og sagde: Åh dit uskyldige englebarn – og dog er du en slem synder. Og det er jo nok så sandt, som det er sagt.

Og syndernes forladelse er da også det eneste i vort liv her på jorden - som kan siges at være troens udbytte. Dette fremgår af vores kirkes Trosbekendelse. For det står i den tredje trosartikel: "Vi tror på Syndernes Forladelse". Og i trosbekendelsen siges der intet andet - som gælder for dette liv på jorden!

Og syndernes forladelse er ikke givet ved underlige gerninger, tegn – og mirakler – men ved tro.

»En ond og utro slægt kræver tegn, men den skal ikke få andet tegn end profeten Jonas' tegn. Sådan skal Menneskesønnen være i jordens skød i tre dage og tre nætter».

Og i den korsfæstede Kristus, er det Gud selv - der lader sig se. Den, der ser den korsfæstede - ser Gud.

Den - der ser dette gudsforladte menneske - ramt af Guds straf - han ser Gud selv - I et liv der mistes - ligesom det menneske - der elsker mørket mere end lyset og ikke i sig selv har livet - mister sit liv. Sådan åbenbarer Gud sig i dette tabte liv.

Derved er Guds frelsegerning fuldbragt - ved den korsfæstedes død. På den måde er hans grænseløse kærlighed og nåde åbenbaret for os mennesker.

Og opstandelsen gør ikke korsfæstelsen til noget der var engang. Ikke til en engangsbegivenhed.

Den gør tværtimod korsfæstelsen til en evig begivenhed - som var den lige sket i går. Og det til det fortabte menneskes synders forladelse.

Og syndernes forladelse – er det nåderigeste Ord i verden, - men også det mest nådesløse Ord i verden. For det forudsætter din og min totale uværdighed overfor Gud.

Og ordet vil altid binde os til Gud - for at fastholde os som det menneske vi nu engang er i forhold til ham – vores skaber.

Sorrig skal dø, lystigheds frø blomstre på Himle-lyksaligheds ø! Du er, opstandne sejershelt, opstandelsen og livet. Amen